

CU ȘASE ANI ÎN URMĂ

JASNAH Kholin se prefăcea că se bucură de petrecere, fără să dea în niciun fel de bănuiră că avea de gând să poruncească uciderea unuia dintre oaspeți.

Umbla prin sala ticsită de lume a ospățului, luând seama la cum încliea vinul limbile și cum încețoșa gândurile. Pe cale să-și bea mințile, unchiul ei Dalinar tocmai se ridicase de la masa înaltă ca să le strige parshendilor să-și cheme toboșarii. Elhokar, fratele lui Jasnah, se grăbi să-și potolească unchiul, deși alethii, politicoși, nu dădeau atenție izbucnirii lui. Numai Aesudan, soția lui Elhokar, chicotea pe înfundate în spatele unei batiste.

Jasnah se întoarse cu spatele la masa înaltă și continuă să traverseze încăperea. Avea întâlnire cu un asasin și era mai mult decât încântată să părăsească sala aglomerată în care prea numeroasele parfumuri se amestecau într-o duhoare înăbușitoare. Pe o estradă ridicată vizavi de focul din vatră, un cvartet de femei cântau la flaute, dar muzica devenise de mult plictisitoare.

Spre deosebire de Dalinar, Jasnah atrăgea privirile. Se ținneau scai de ea, ca un roi de muște de o bucată de carne putrezită. Șoaptele păreau aripi zbârnâitoare. Un singur lucru savurau curtenii alethi mai mult decât vinul: bârfa. Toată

lumea se așteptase să-l vadă pe Dalinar răpus de băutură, dar să recunoască fiica regelui că e eretică? Una ca asta nu se mai întâmplase niciodată.

Chiar asta fusese motivul pentru care Jasnah își dezvăluise sentimentele.

Trecu de solii parshendilor, care stăteau îngrămădiți în apropierea mesei înalte, vorbind în limba lor ritmată. Cu toate că se aflau la o petrecere dată în cinstea lor și a tratatului pe care îl semnaseră cu tatăl ei, n-aveau nimic festiv în înfățișare și nu păreau nici măcar încântați, ci mai degrabă nervoși. Firește, nefiind oameni, uneori se purtau ciudat.

Jasnah își dorea să stea de vorbă cu solii, dar avea o întâlnire care nu putea s-aștepte. Și-o stabilise cu bună știință la jumătatea ospățului, când mai toți oaspeții erau cu gândurile împrăștiate sau beți. Se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc.

Umbră ei nu se așternea acolo unde ar fi trebuit să se afle.

Sala ticsită de lume, cu aerul ei sufocant și cu toată zarva, păru să se îndepărteze. Înaltul Prinț Sadeas traversă umbra îndreptată fără dubiu către lampa cu sferă de pe cel mai apropiat perete. Prins în discuția cu însoțitorul lui, nu o observă. Jasnah rămase cu ochii la umbră – cu pielea răcindu-i-se și cu stomacul strângându-i-se ghem, așa cum i se întâmpla când era gata să verse. „Nu din nou.“ Căută un alt izvor de lumină. Un motiv. Putea găsi un motiv? Nu.

Umbră se prelinse vlaguită, adunându-i-se încet la picioare, apoi se întinse în direcția opusă. Încordarea lui Jasnah se risipi. Dar mai observase oare și altcineva?

Își roti privirea prin încăperea și, din fericire, nu văzu nicio figură îngrozită. Atenția tuturor fusese atrasă de toboșarii parshendi, care intrau cu instrumentele zăngănindu-le. Jasnah se încruntă când descoperi că îi ajuta un servitor în haine albe, largi, care nu făcea parte din rasa lor. Un shin? Un lucru neobișnuit.

Prințesa își recăpătă stăpânirea de sine. De ce i se tot întâmpla așa ceva? Superstițiile din poveștile populare pe care le citise spuneau că o manifestare stranie a umbrei nu poate însemna decât că ești blestemat. De obicei disprețuia astfel

de credințe, le considera aiureli, dar unele aveau rădăcini în realitate. Avusese parte de experiențe care o dovedeau. Trebuia să afle mai multe.

Gândurile calme, logice păreau o minciună pe lângă adevarul pielii ei reci și umede și al transpirației care i se prelingea pe ceafă. Însă era important să fii rațional tot timpul, chiar și atunci când îți pierdeai calmul. Se adună și lăsă în urmă căldura înăbușitoare din sală, ieșind în liniștea de pe coridor. Alese ușa din spate, folosită de obicei de slujitori. La urma urmelor, era drumul cel mai scurt.

Se trezi printre maștri-slujitori îmbrăcați în negru și alb, care se foiau încoace și încolo, îndeplinind însărcinările primite de la luminlorzii sau lumindoamnele lor. La asta se așteptase, dar nu-i trecuse prin cap c-ar fi fost cu puțință să dea nas în nas cu tatăl ei, stând de vorbă, cu glas scăzut, cu luminlordul Meridas Amaram. Ce căuta regele acolo?

Gavilar Kholin era mai scund decât Amaram, deși luminlordul stătea ușor aplecat în prezența regelui. Nu era nimic neobișnuit. Gavilar vorbea întotdeauna încet, dar cu o asemenea intensitate încât nu te puteai abține să nu te apleci, vrând să prinzi fiecare cuvânt sau fiecare dintre implicațiile spuselor sale. Spre deosebire de fratele lui, era un bărbat frumos. Barba mai degrabă îi sublinia linia puternică a maxilarului decât să i-o ascundă. Avea un magnetism și o energie încă neregăsite de Jasnah în descrierile niciunui biograf.

Tearim, căpitanul gărzii regelui, stătea în spatele celor doi. Purta Cristalarmura lui Gavilar; era unul dintre cei mai buni dueliști din lume, așa că regele i-o încredințase, fiindcă, în ultima vreme, el însuși n-o mai folosea. Se îmbrăca în robe maiestuoase, în stil clasic.

Jasnah aruncă o privire peste umăr, în sala ospățului. Când se strecurase tatăl ei afară?

„Toanto“, se dojeni. „Nu trebuia să pleci fără să fii sigură că e încă înăuntru.“

În fața ei, Gavilar își puse o mână pe umărul lui Amaram și ridică un deget, vorbind cu asprime, dar prea încet pentru ca Jasnah să-i poată desluși cuvintele.

— Tată? întrebă ea.

Regele îi aruncă o privire.

— A, Jasnah. Pleci atât de devreme?

— Nu e deloc devreme, răspunse ea, apropiindu-se cu grație, parcă plutind.

Îi era limpede că Gavilar și Amaram se retrăseseră pe coridor ca să poată discuta departe de urechi indiscrete.

— E partea cea mai plictisitoare a petrecerii, când toată lumea vorbește mai tare, dar nu și cu mai multă înțelepciune, și întreaga adunare se îmbată.

— Mulți găsesc că e distractiv.

— Din păcate, mulți sunt idioți.

Tatăl ei zâmbi.

— Ți-e îngrozitor de greu? o întrebă încet. Să trăiești printre noi, ceilalți, să ne suportți inteligența mediocră și ideile prea simple? Inegalabila ta minte scilpitoare nu te face să te simți singură?

Ea îi luă mustrarea ca atare și se pomeni roșind. Nici măcar mama ei, Navani, nu izbutea s-o facă să se simtă așa.

— Dacă ți-ai găsi o companie plăcută, te-ai simți mai bine la petreceri, continuă Gavilar și privirea i se întoarse spre Amaram, în care vedea de multă vreme un posibil consort pentru prințesă.

N-avea să fie niciodată. Luminlordul întâlni ochii ei, murmură câteva cuvinte de despărțire către Gavilar și se îndepărtă, străbătând coridorul cu pași repezi.

— Ce însărcinare i-ai dat? întrebă Jasnah. Ce pui la cale în seara asta, tată?

— Tratatul, firește.

Tratatul. De ce-l interesa atât de mult? Ceilalți îl sfătuiseră fie să nu le dea atenție parshendilor, fie să-i cucerească. Regele insistase să încheie o înțelegere.

— Ar trebui să mă-ntorc la ospăț, spuse Gavilar făcând un semn din cap către Tearim.

Se îndreptară amândoi către ușile pe care ieșise Jasnah.

— Tată? spuse ea. Ce-mi ascunzi?

Regele o privi peste umăr, șovăind. Ochi de un verde-pal, dovada obârșiei lui nobile. Când devenise atât de secretos? Furtunil! Avea senzația că nu-l mai cunoaște. O schimbare atât de izbitoare într-un timp atât de scurt!

După cum o scruta, părea să-și fi pierdut încrederea în fiica lui. O fi știut de întâlnirea ei cu Liss?

Îi întoarse spatele fără niciun cuvânt și intră din nou în sala petrecerii, urmat de garda lui de corp.

„Ce se petrece în palatul ăsta?“, se întrebă Jasnah. Răsuflă adânc. Avea să-și continue cercetările. Spera că tatăl ei nu descoperise că se întâlnea cu asasini – dar, dacă aflase totuși, ea trebuia să folosească asta în propriul interes. Regele avea să înțeleagă cu siguranță că era nevoie ca cineva să vegheze asupra familiei în timp ce el se lăsa mistuit de fascinația față de parshendi. Jasnah se răsuci pe călcâie și își continuă drumul, trecând pe lângă un maestru-slujitor care o salută cu o plecăciune.

La scurt timp după ce își începuse drumul pe coridoare, văzu că umbra ei se purta din nou bizar. Oftă, iritată, când o văzu atrasă către cele trei lămpi cu Lumină de Furtună de pe pereți. Din fericire, trecuse de zona prin care forfoteau slujitorii și nu era nimeni s-o vadă.

— Bine, se răsti. Ajunge.

Nu voise să vorbească tare. Însă, când îi scăpară cuvintele, mai multe umbre îndepărtate – pornind dintr-o răscruce aflată undeva în fața ei – prinseră viață. Lui Jasnah i se tăie răsuflarea. Umbrele alea se lungeau, căpătau profunzime. Din ele se formau siluete care creșteau, se ridicau în picioare, erau tot mai înalte.

„Părinte al Furtunii! Îmi pierd mințile.“

Una luă înfățișarea unui bărbat negru ca noaptea, deși avea un soi de luciu care capta lumina, de parcă ar fi fost făcut din ulei. Ba nu... dintr-un alt soi de lichid, deasupra căruia uleiul plutea în strat subțire, dându-i un soi de luciu neguros.

Se apropia de ea cu pași mari, scoțând o sabie din teacă.

Jasnah se lăsă călăuzită de o logică rece, plină de hotărâre. Dacă ar fi țipat, n-ar fi primit ajutor destul de repede și,

judecând după vioiciunea sa întunecată, creatura era mai iute în mișcări decât ea.

Rămase pe loc și îi susținu privirea cruntă, făcând-o să sovăie. Din întunericul din spatele creaturii prinse formă un mănunchi de făpturi mărunte. În ultimele luni le simțise pririle asupra ei.

Între timp, tot coridorul se întunecase, ca și cum s-ar fi scufundat încet în adâncuri văduvite de lumină. Cu inima bătându-i nebunește și cu respirația tot mai grăbită, Jasnah își ridică o mână către peretele de granit de alături, vrând să se sprijine de ceva solid. Degetele i se afundară în piatră, de parcă zidul s-ar fi preschimbat în nămol.

„Of, furtuni!” Trebuia să facă neapărat ceva. Dar ce? Ce-ar fi putut face?

Creatura din fața ei aruncă o privire spre perete. Lampa aflată cel mai aproape de Jasnah se întunecă. Apoi...

Apoi palatul se făcu țândări.

Întreaga construcție se fărâmiță în mii și mii de sfere mărunte, ca niște mărgelile. Jasnah țipă când căzu pe spate prin văzduhul întunecat. Nu se mai afla în palat. Era altundeva – într-un alt ținut, într-un alt timp, într-un alt... ceva.

În fața ochilor îi rămăsese silueta întunecată, lucioasă, plutind în aer deasupra ei și băgându-și, aparent satisfăcută, sabia în teacă.

Jasnah se prăbușise în ceva – într-un ocean de mărgelile de sticlă. Nenumărate altele cădeau asupra ei în ploaie, cu zgomot de grindină ce biciuiește o mare stranie. Nu mai văzuse locul ăla niciodată; nu putea să-și explice nici ce se întâmplase, nici ce semnificație avea. Se scufunda într-o imposibilitate, dând zadarnic din mâini cu disperare. Mărgelile de sticlă jur-împrejur. Nu izbutea să vadă nimic dincolo de ele, simțea doar cum coboară prin sufocanta și zornăitoarea lor vânzoleală.

Avea să moară. Lăsându-și munca neterminată și familia fără apărare!

N-avea să afle niciodată răspunsurile.

„Nu.”

Jasnah cădea în beznă. Mărgelele i se rostogoleau pe piele, îi intrau sub haine, îi pătrundeau în nas în vreme ce încerca să înnoate. Era zadarnic. În haosul ăla era imposibil să plutească. Își ridică o mână în fața gurii, încercând să încropească un buzunar cu aer din care să respire, și izbuti să-și umple cât de cât plămâni. Dar mărgelele i se rostogoliră în jurul mâinii, îndesându-i-se printre degete. Continuă să se scufunde, acum mai încet, ca printr-un lichid vâscos.

Fiecare mărgea care o atingea îi dădea impresia unui anumit obiect. O ușă. O masă. Un pantof.

Mărgelele reușiră să-i intre în gură. Păreau să se miște dintr-o voință proprie. Voiau s-o sufoce, s-o ucidă. Ba nu, era ca și cum pur și simplu le-ar fi atras. Intui brusc, nu sub forma distinctă a unui gând, ci mai degrabă ca o senzație, că voiau ceva de la ea.

Înșfăcă o mărgică; îi creă impresia unei cești. Ea îi dădu... ceva? Celelalte mărgele din apropiere se strânseseră laolaltă, unindu-se ca pietrele lipite cu mortar. O clipă mai târziu, nu mai cădea printre mărgele separate, ci printre masele compacte în care se adunaseră, lipite, luând, de fiecare dată, forma unei...

A unei cești.

Fiecare mărgea era un tipar, un model urmat de celelalte.

Îi dădu drumul celei pe care o strângea în pumn și, în jur, toate se dezlipiră. Jasnah se zbatu printre ele, căutând înnebunită o soluție în vreme ce rămânea fără aer. Avea nevoie de ceva care să-i fie de folos, de ceva care s-o ajute, de o cale de supraviețuire. Disperată, își deschise larg brațele, ca să atingă cât mai multe mărgele cu puțință.

O farfurie de argint.

Un surtuc.

O statuie.

O lampă.

Apoi ceva străvechi.

Ceva greu și la care nu se putea concentra, dar, cumva, puternic. Palatul însuși. Înăță mărgica aceea cu frenezie și își sili toată puterea să pătrundă în ea. Cu mintea

înnegurându-i-se, îi dădu tot ce avea, apoi îi porunci să se înalțe.

Mărgelele se agitară.

Pe urmă se lovira unele de altele cu zgomotul cumplit al unei prăvăliri – pâraiture, trosnete, răpăieli. Aducea cu zgomotul valurilor izbite de stânci. Jasnah se înalță din adâncuri cu ceva solid mișcându-se sub ea, supunându-se poruncilor ei. Mărgelele i se lovira de cap, de umeri și de brațe până când țâșni deasupra suprafeței explodate a mării de sticlă, azvârlind o trombă de mărgele către cerul întunecat.

Îngenunche pe o platformă din sticlă alcătuită din mărgele lipite. Își ținea mâna pe lângă trup, ridicată, strângând mica sferă călăuzitoare. Altele se rostogolira către ea, dând naștere unui coridor, cu lămpi pe pereți, cu o răscruce drept înainte. Nu arăta așa cum ar fi trebuit, firește – totul era construit din mărgele. Dar era o imitație realistă.

Jasnah n-avea destulă putere ca să creeze întregul palat. Făcuse numai culoarul, care nici măcar n-avea acoperiș, dar podeaua o susținea, nu o lăsa să se scufunde. Deschise gura într-un geamăt și mărgelele căzură cu zgomot pe podea. Pe urmă tuși, umplându-se de dulceața aerului, cu sudoarea prelingându-i-se pe obraji și adunându-i-se pe bărbie.

În fața ei, silueta întunecată păși pe platformă. Își scoase din nou sabia din teacă.

Jasnah ridică în mână o a doua mărgea, statuia pe care o simțise mai devreme. Puse în ea putere și alte sfere mărunte i se adunară în jur, alcătuiind una dintre statuile înșirate în fața sălii ospățului – a lui Talenelat' Elin, Heraldul Războiului. Un bărbat înalt, musculos, cu o Cristalsabie imensă.

Nu era viu, dar îl făcu să se miște, să-și lase în jos sabia alcătuită din mărgele. Se îndoaia c-ar fi putut să lupte. Din mărgele rotunde nu poți face o sabie ascuțită. Însă creatura întunecată șovăi în fața amenințării.

Scrâșnind din dinți, Jasnah se ridică în picioare, cu mărgele rostogolindu-i-se șuvoi din haine. Nu voia să îngenuncheze în fața acelei arătări, indiferent ce-ar fi fost. Se postă lângă statuia din mărgele, observând pentru prima oară norii stranii

de deasupra ei. Păreau să alcătuiască panglica îngustă a unui drum, drept și lung, îndreptat spre orizont.

Întâlni privirea creaturii uleioase. Aceasta se uită la ea o clipă, apoi își duse două degete la frunte și se înclină, parcă în semn de respect, cu mantia fluturându-i. În spate i se adunaseră alte creaturi și schimbară între ele priviri și șoapte.

Tărâmul din mărgele dispăru încetul cu încetul și Jasnah se regăsi pe coridorul palatului. Pe cel adevărat, de piatră, deși se întunecase – Lumina de Furtună pierise din lămpile de pe pereți. Singura lumină venea dintr-o porțiune îndepărtată a culoarului.

Jasnah se sprijini cu spatele de perete, respirând adânc.

„Trebuie să scriu ce mi s-a întâmplat“, se gândi. Trebuia s-o facă, apoi să despice firul în patru, să chibzuiască. Plecă în grabă, fără să se sinchisească încotro, încercând să scape de ochii pe care încă îi mai simțea țintuind-o.

Nu izbuti.

În cele din urmă se liniști și își șterse cu batista fața transpirată.

„Umbremar. Așa i se spune în poveștile pentru copii“, își aminti.

Umbremar, legendarul tărâm al sprenilor. Legende în care nu crezuse niciodată. Dacă citea cu mare atenție poveștile, cu siguranță avea să afle ceva. Aproape tot ce se întâmpla se mai întâmplase înainte. Lecția supremă a istoriei și...

Furtuni! Întâlnirea.

Înjură în sine ei și se grăbi către locul stabilit. Încă o neli-nișteau cele petrecute, dar la întâlnire trebuia s-ajungă. Coborî cu două caturi, îndepărtându-se de răpăitul tobelor parshendilor până ce nu mai auzi decât cele mai răsunătoare bătăi.

Complexitatea muzicii o surprinsese de la bun început, îi trezise bănuiala că parshendii nu erau barbarii incuți drept care îi luase multă lume. De la distanța aceea, muzica semăna supărător de mult cu zăngănitul bilelor care se ciocneau unele de altele în ținutul lor întunecos.

Alesese cu bună știință un loc din partea mai puțin umblată a palatului pentru întâlnirea cu Liss. În odăile pentru oaspeți

de acolo nu intra nimeni niciodată. Un bărbat pe care nu-l cunoștea trândăvea în fața ușii stabilite. Jasnah se simți ușurată. Omul trebuia să fie noul slujitor al lui Liss și prezența lui însemna că, în ciuda întârzierii ei, Liss nu plecase. Se calmă și dădu din cap către străjer – o brută vedenă cu barba împes-trițată de fire roșii –, apoi intră în cameră.

Liss se ridică de la masa din mica încăpere. Purta o rochie de cameristă – cu decolteu adânc, firește – și putea trece drept o alethi. Sau o vedenă. Sau din Bav. Depindea de accentul pe care se hotăra să-l folosească. Părul lung și negru, despletit, și atrăgătoarea față rotofeie îi dădeau o înfățișare cu totul aparte.

– Ați întârziat, Luminăție, spuse femeia.

Jasnah nu răspunse. Ea era cea care plătea și nu era nevoie să-și găsească scuze. În schimb, așeză ceva pe masă, lângă Liss. Un plic mic, pecetluit cu ceară de gărgăriță.

Jasnah își puse două degete pe el, chibzuind.

Nu. Ducea îndrăzneala prea departe. Nu știa dacă tatăl ei își dăduse seama ce făcea ea, dar, chiar dacă nu-și dăduse, în palat se petreceau prea multe lucruri necurate. Nu voia să asasineze pe nimeni înainte de a fi mult mai sigură.

Din fericire, avea și un plan de rezervă. Scoase un al doilea plic din punga ascunsă în mânecă și îl puse pe masă, în locul primului. Își luă degetele de pe el și ocoli masa înainte de a se așeza.

Se așeză și Liss și făcu scrisoarea să dispară, strecurându-și-o în corsaj.

– E o noapte stranie ca să pui la cale o trădare, Luminăție.

– Te plătesc doar ca să nu scapi pe cineva din ochi.

– Să-mi fie cu iertare, Luminăție, dar nimeni nu plătește un asasin pentru așa ceva. Nu numai pentru așa ceva.

– Ai instrucțiuni în plic, zise Jasnah. Alături de prima parte a plății. Te-am ales pentru că nimeni nu se pricepe mai bine când e vorba de o observare îndelungată. Asta vreau. Deocamdată.

Liss zâmbi, dar dădu din cap.

— S-o spionez pe soția moștenitorului tronului? Așa o să coste mai mult. Sunteți sigură că n-o vreți pur și simplu moartă?

Jasnah bătu darabana cu degetele pe masă, apoi își dădu seama că o făcea în ritmul tobelor de deasupra.

Muzica era neașteptat de complexă – exact ca parshendii înșiși.

„Se întâmplă prea multe“, se gândi ea. „Trebuie să fiu foarte prudentă. Foarte subtilă.“

— Sunt dispusă să plătesc, răspuse. Săptămâna viitoare, voi avea grijă ca una dintre cameristele cumnatei mele să fie dată afară. O să ceri locul ei, folosindu-te de scrisori de recomandare măsluite, de care sunt sigură că ești în stare să faci rost. Și o să fii angajată. Pe urmă o să observi totul și o să-mi raportezi. O să-ți dau de știre dacă va fi nevoie de alte servicii. Nu treci la fapte decât dacă spun eu. Ai înțeles?

— Sunteți a de plătește, zise Liss, trădându-și o ușoară preferință pentru dialectul din Bav.

Dar asta numai pentru că așa voise ea. Era cea mai iscusită asasină pe care o cunoștea Jasnah. I se spunea Bocet, pentru că scotea ochii celor pe care îi ucidea. Nu-și alesese ea porecla, dar îi era de folos, fiindcă avea secrete. În primul rând, nimeni nu știa că Bocet e femeie.

Se zvonea că scoate ochii victimelor ei ca să arate că puțin îi pasă dacă sunt ochi-luminoși sau ochi-întunecați. Adevărul era că astfel ascundea un alt secret – nu voia să știe nimeni că felul în care ucidea lăsa leșurile cu orbite arse.

— Așadar, întâlnirea noastră s-a încheiat, spuse Liss ridicându-se.

Jasnah dădu din cap absentă, din nou cu gândul la strania ei interacțiune cu sprenul. Pielea aia care lucea, dansul culorilor pe o suprafață ca de catran...

Se sili să alunge amintirea din minte. Trebuia să fie foarte atentă la ceea ce făcea acum. La discuția cu Liss.

Asasina șovăi în fața ușii.

— Știți de ce vă găsesc pe placul meu, Luminăție?